

Чий Максимко?

Андрій Коцюбинський

Ішов тато з роботи додому, аж дивиться – хлопчик стоїть. І такий замурзаний, що й очей не видно.

– Ти чий? – питає тато.

– Твій, – каже хлопчик. – Я ж Максимко.

– Ні, – сказав тато. – Свого Максимка я зразу впізнав би. Вранці, коли я йшов з дому, в нього личко було вмите, і штани чисті, й сорочечка випрасувана. А ти на себе подивись!

– Це калюжа винна, – промовив насупившись Максимко. – Я йшов, йшов – і раптом дороги не стало, то я і потрапив у калюжу.

– Гаразд, – сказав тато. – Ходімо до нас. Нехай усі наші подивляться на тебе. Може, ти й справді наш Максимко.

Відчинивши двері, тато загукав:

– А йдіть-но всі сюди! Я ось хлопчика на вулиці зустрів, каже, що він – наш Максимко.

У коридор вибігли і мама, і бабуса, й дідусь. Але ніхто з них не впізнав хлопчика.

– Ні це не наш синок, – сказала мама. Я нашого Максимка одягла у все чистеньке. Цього хлопчика необхідно відвести назад.

Тоді Максимко у відчаї як закричить:

– Швидше скупайте мене – і побачите, що я – ваш!